Yxi Uusi, Kauniz

Wirsi,

Sielu täst huuta haikiast,
Ja walittapi ꝛc.

Weisatan kuin:

Wändt af min Själ at jämra ꝛc.

Turusa, Prändätty Wuonna 1791.

1964

V. 1.

Sielu täst huuta haikiast, ja walituapi waikiest; Kuin piinatan helwetis ain, Ja huuta alinomat näin:

2. Lakka pirun jo kalwamast, Sammukan Wälttä pälamast, Süüttukat Kärmet puremast Ulkat repikö niin julmast.

3. Waikka mun toiwon ol' turha, Jonga, jälken tuli murha; Kousti ja ystäwys pois tuli, Toimi ja wisaus pakeni.

4. Jonga päälle minä luotin, Ja Sielun helwettin tuotin. Ehk' Ruumis hautaan kannetan, Niin piinan sia annetan.

5. Ah! etten olis syndynyt, Ja tänn' maailmaan sünnyt Niin ol'sin kyll' wapaan ollut, Eng' rakkaudes pois tullut.

6. Kirott' siis olkon herki se, Kuin maailmaan syndyn olen; Kirott' myös onnetoin aika, Etten osann' tiet' oikiat.

7. Ah!

7. Ah! jos ei se päiw' ol's ollut Eng', synduin tähän ols tullut: O! jos mä wielä makaisin, Aitin kohdus myös olisin.

8. Se wähä ajan rahtuinen Kuin minull on wiel piskuinen, Juoxe kuin sanda klasista; Woi! woi! minua waiwaista.

9. Sentähden minun sieluisen! Dihta mull' yxi Wäisuinen. O! sä mun suun ja kielinen! Weisa wiel' kerta kuullaxen.

10. Weisa: Mailma jää hywäst; Kauhistus lähestyy sywäst; Sinus kiinitett' wiel' olen, Niin kauwan kuin mä tääld' kuolen.

11. Waik' mun ruumin nuorukainen, Ja myös sangen kaunukainen, Surun kans tääldä hukkune, Hautaan muurattuun pandane.

12. Ei nyt kukan mua lohduta, Eik' täst' kuolemast poisota. Mutta sinä Neitzy rakas Taidat lohdutta naurus kanß'.

13. Jos ett' tahdo, niin käy edes; Ehkä kauhistus on kädes. Prolist mä Arkkuun pandanen, Prolist Hautaan kanetanen.

14. Tiedän kyllä minä todest, Moni sanoo must kyll jalost: Venuxen kahleis hän oli, Sentähten pahoin ulwos tuli.

15. Kost mun Sielun on pois ruumist', Marmor kiwi peltta kannist, Se kirkas Elephandin tun On haudan kirjoitus; ei puu.

16. Rakas Christit' tätä ymmärr', Kukas olet tutki hywäst': Mikä minun tähän saätti, Ja kuka siihen salutti

17. Yx

17. Yri kaunis nuorukainen Makaa all Bokstawein näiden, Joka rakkauden tähden Ombi tullut houtuan tähän.

18. Hengi olets ruumis perät; Näin minä nyt olen peter: Ilon wähä, murhen suuri, Ehkä makan sisäll muuri.

19. Sentähden nyt nuoru'aiset! Waari ottakat jokaiset; Waimon rakkaus liwistele, Mieli moniall juorendelee.

20. En tätä tapahtuwan luull, Kuin trygön puhui omall suull, Ett hänen piti pettämän, Ja minun niin pois jättämän.

21. Sellä mitä nyt tunnustan Ja kirioitu-yell julistan Ettet sä ol' syndyn' Äitist', Waan Naarast julmast, Leijonist.

22. Athlas myös sinun Isäs on, Kuin all Taiwan seisowa on, Korkiamall wuorell Maa-ll' maall, Kazo ulos pahall tawall.

23. Syndynyt siinä maakunnas, Sinain korwes kauhias, Punaiset meresi Jordanin Egyptin ja Caanan wälill.

24. Ne julmat Tigri eläimät, Kymmenen wuot sua imeut, Ja opetit walhetteliax; Niin myöskin falskix pettäjäx.

25. Sun rakkaudes, myrkyinen, Annoi mull pahan sisuinen, Sä murha-weren janoinen', Ah! julma weri-koiranen.

26. Se on mull lohdutus wäimein, En ole mä ensimmäinen, Kuin rakkau'n tähden kuolen: Kirjoitetut yhdessä.

27. En

27. En myöskän wiimeinen ole, Kuin rakkaun tähden kuolen, Näen monest esimerkin, Joll aika on ollut tärkki.

28. Troian Kuningas rikas kyll, Ei toista wertaist maimas oll. Helenan kautt' mond' Kuning st Päiwild' pois tulit, kauhiast'.

29 Julius Cesar ja Hannibal, Traquinius ja Astrobal, Myös Adam, Loth ja Salomon, Dawid, Simson ja Absalon.

30. Dido yri waimo kuria Hän oli oma surmajans, Kautta suuren rakkauden Enean tygö, Armaisens.

31. Herkules Suuri Sotamies. Sichem oli myös pahas ties Diinon tähden, hädäs oli Ja pahasti ulwos tuli.

32. Leander uppoi uidesans, Kuin hän tahdoi tuo Armahans; Neitzy myös samalla hetkell, Wiiden kaßa hukkui, tuonell'.

33. Piramus ja myöskin Tispe, Suuret Sota-Herrat wißist Waimon perös majas olit, Jonga tähden hukkan tulit.

34. Hispis hän ylös-hirtettin, Sachis läpitze ammuttin, Nareissuxen rakkaudest, Kuolemalda saawutettin.

35. Aretkon kaunis surmattin; Kuningas Hokan hirtettin, Morsian ystäwydens näytti Neitzyttens kans itzens poltti.

36. Jupiter ylös hirtettin. Cupido myös ripustettin. Wewallio fangiuteen Waimon petoxest pois wiettin.

37. Ehk

37. Ehk' monell on rikkautta, Ja kaikkinaista tawaraa; Niin ei woi wältää kuolemaa, Eik' synnin palkkaa kauhiaa.

38. Ei ole muld kiettu enä Jmoittamast kaikill näitä: Tain kuoleman kuin minull on, Satti yri wiekas waimo.

39 En ollut syypää ensingän Tähän kuolemaan itzestän; Kuin Lutko kuollon-wirrt laulaa, Niin mun sielun tuli paulaan.

40. Koska tundos, taitos puutu, Weri sinus ombi hyytyn, Sitt kiwun löytäpi sielus; Aiken sä sitt muistat minun.

41. Murhen tahdon sinull siittä, Kauhistuxen tygös liittä: Kuins murhedit, niin riemuitzen, Ja' olen sull kauhistuxen.

42. Kosk sull on puol päiwän aika, Korgwas kunle parzun aina; Kuins Kylon pöydän tygö käyt, Kaikk kauhistuxet siel näet.

43. Ja koskas menet lepämään, Ajatuxes peliättäwät, Wiel wuotes tykön' puoli yön Waiwaan sinua paljoll työll.

44. Koskas huonteneldain herät, Ett unhoda mua perät, Jkäwöitzet mun kuin mettä, Jkänäns kuin Peura wettä.

45. Murkinall olen kauhistus, Puolipäiwänä julmistus, Ehtona suur kipu, ja wel! Puoli-yös pistäwä kärme.

46. Ja kuhunaas itzes käännät, Pitä sun näkemän ihmet Surun watteill, kyll haikiast; Sill en sä petit mun pahast.

47. Kir-

47. Kirkos ja mualla ollesas, Olen kuin häyry tuwasas, Murkis loukkais, jokapaikas Tunnet hengeni kyll karwast.

48. Ah! kuin rakas on mun ikän, Kummingin kuoleman pitä; Odotan kuoleman sinun Murhen mustan, kanßa minun.

49. Kuin ihmisten apu loppu, Ysken jöi sitt tulee hoppu, Näet mun pikka-pilarin Seisowan edelläs silloin.

50. Kuin sä lähdet täst mailmast, En lakka sua waiwamast; Sun puraset huululaises, Muutan mä kärmen muotoises.

51. Kuin ruumis hautaan kannetan, Hirmuisest mä sua autan, Seuran sua suures processis, Ja waiwan aina jokaitzes.

52. Niin minä sua peljätän, Ja ylläkä waiwahan; Ehk' se tapahtun sun tääll E läisän; niins hawaitzet wiel.

53. En tada mä lakata wiel, Waan kummenen wuot hautas päällä Huudan, pargun murha ja we; Kauhistan sua päiwät ja yöt.

54. Sun haudasas ja kiwes all, Ei pidä lepo oleman; Ettäs mun petit hirmuisest, Waiwan nyt sinua julmast.

55. Kuin Jumalan duomion eteen, Basuhan kans tulen soiden, Sull mayo kowa kannetan, Kuins ansainn' olet, annetan.

56. Silloin meit edesotetan, Sinä ynnä kans duomitan; Sitt mä sun päällies kandelen Mun murhan' wiel' sull andelen.

57. Sun

57. Sun kauttas Sielun kadoin, Ettäs mun peit murhainen, Sen sielun kun Jumal, mull' loi. Sun tähtes piru sen mulo' sai.

58. Ole wiisäs nyt wahingost, Jong' sull' saawutan ja kostan; Si sonda, teit ylinaika, Waan et koskan kaumusta.

59. Ei nyt enä auc' laulamaan, Sill' klassin rupee joutumaan; Kuoleman kärsin rohkiast' E'k' näky luonnost kauhiax.

60. Wokilo, ahdas maailma, Aseta Venus kamala, Sun kanßas aina sotimaan, Ette hän sais sua kuolemaan.

61. Woi! woi! onnetoinda aika, Pistin Miekan muchen paikaan, Kärki teräwä ylös pist', Ja käypi läpitz' sydämest.

62. Tämän se rakkaus teki, Kuin sä kyn kärme mull' saatit. Jong' jähdenymä nyt kuolen, Ja sillä hiemuisest huolen.

63. Ade! maailma jä howäst! Ten wirren tästä pikaisest: Surur' murhex', kuin on näby, Adieu! se on jo tehty.

M. R. 2.